

VLČÍ BRAT

Katarina Soyka

Vlčí
BRAT

Katarína Soyka

Katarína Soyka
VLČÍ BRAT
fantasy román

© HYDRA 2013
© Katarína Soyka 2013

Tlač:
Printnet, Gliwice, Polsko

Návrh obálky:
Bea Tomash, 2013

Grafická úprava:
Lukrécia Schiller

Redakčná a jazyková úprava:
Mária Zajacová

Vydal:
Vydavateľstvo Hydra
Ožvoldíkova 7, 841 02 Bratislava
www.vydavatelstvohydra.sk

Všetky práva vyhradené.
4. publikácia, prvé vydanie 2013

ISBN 978-80-89672-06-6

POĎAKOVANIE

Asi najviac ďakujem Lukici Schiller, bez jej pomoci by som zalamovala leda tak rukami, ďalej Lenone Lienke Štiblaríkovej, Márii Zajacovej, Katke Balke Šošovicovej, Elenke Gajdošovej, Gabike Fialovej, Minke Miňuši Pallovej, Nadke Vladke Mihálikovej, Alici Doležalovej, Adi Alföldiovej a milovanému manželovi za pochopenie.

Vyhнали ma z dediny. Ani nie tak ľudia, ako okolnosti. Dalo sa to očakávať, nikoho v rodine to neprekvapilo. Prekva- pená a šokovaná ostala len dedina.

Šestnásť rokov sa nám darilo neprezradiť, čo dokážem. Šest- násť rokov sme schopnosti, ktoré mám, držali v tajnosti a tvá- rili sa, že som dievča ako každé iné.

Rodičia ma od malička chránili pred ľuďmi, aby ma nič ani len náhodou neprezradilo.

„Chorľavé dieťa musí byť opatrnejšie,“ presviedčali susedov.

Ťažko sa totiž vysvetľuje, keď vaše rozčúlené batola pohľa- dom zapaluje trávu okolo seba. Alebo silou vôle, s rúčkami usilovne natiahnutými dopredu, priťahuje predmety, ktoré ste mu práve odmietli dať. Učili ma nepoužívať čary jednoznač- ným „e-é,“ krútiac hlavou a so vztýčeným prstom.

S postupným dospievaním mi aj samej začalo byť jasné, čo hrozí. Ľudia by čarovanie neprijali, mali z neho strach. Jedno- ducho som ho nepoužívala, akokoľvek vo mne bublalo. Zlyha- nie sa dostavilo znenazdajky.

Toto som nezvládla. Katra, stará dobrá babica, ktorá odro- dila hádam celú dedinu na čele s richtárom, mala smolu. Rodi- la grófka. Vedelo sa, že to nebude len tak, lebo otehotnela akosi zázračne v čase, keď jej právoplatný manžel cestoval po svete. Fascinovali ho vinohrady a chcel ich zaviesť u nás v horách.

Každý vedel o jej pokusoch dieťaťa sa zbaviť. Každý vedel, že starý gróf, sám možno neplodný, žene odpustil a cudzie die- ťa bol ochotný prijať.

Pôrodu sa nechcel nikto zúčastniť. Vážení lekári z mesta sa ospravedlnili pre zaneprázdnenosť. Keď nastali komplikácie, prišiel po Katru koč.

Nechala sa babica obmäkčiť rečičkami.

Čo sa tú noc narodilo, o tom sa len šepká. Príchod na svet to neprežilo, a niet svedkov, ktorí by svedčili o jeho konci.

Jediný svedok stál pripútaný o kôl, pod ním slama. Gróafka obvinila babicu, že jej dieťa začarovala a nakoniec zniesla zo sveta. Trest žiadala najvyšší.

Konal sa veľký proces. Každého v dedine vypočúvali.

Ludia ani netušili, ako sa ich svedectvá obrátia proti nim. A hlavne proti Katre. V snahe pomôcť, porozprávali priveľa. Ich výpovede sa zapletali a ústili do nových obvinení. S hrôzou sledovali, kam sa proces uberá. Zmlkli.

Keď sudcovia vyhlásili rozsudok, nikto sa babice nezastal. Nikto ani prstom nepohol, keď pod ňou zapálili oheň. Výčitky svedomia im zamkli ústa a strach zviazal ruky.

Vtedy môj hnev vybublal a explodoval. Vyskočila som na pódium, stálo tam vedro s vodou, akoby sa ponúkalo. Moja myseľ sa sústredila na hranicu, chcela ju uhasiť. Vlhké vedro mi z rúk vykĺzlo, voda sa vyliala skôr, ako by plamienok aspoň olizla. Oči zaslepené zlosťou vnímali plamene, ktoré sa bez prestania zahrýzali do Katrinych sukni. Prázdne ruky pohyb dopísali a hranicu uhasili.

Dedina vystrašene vykrikla a zmlkla.

„Nehanbíte sa?!“ okríkla som každého jedného, stále neschopná uvedomiť si, čo sa prihodilo. „Dobre viete, že nikomu nepočarila. Vždy každému pomáhala. Nezaslúži si takú smrť. Vôbec si smrť nezaslúži.“

Všetky pohľady sa upínali ku mne. Nikto nereagoval, len Ďugľovie Anička, bábätko sotva trojmesačné, sa rozplakala.

„Katra je bosorka, zasluži si smrť,“ vykrikla gróafka. „Kat, vykonaj rozsudok!“ vyskočila, až sa stolička prevrátila. „Predsa viem, ako bosorovala, ani mi do očí nehladela,“ vztýčeným ukazovákom mierila na babicu zástupkyňa moci. Nieкто predsa musí zaplatiť za jej prehrešok.

Priskočil kat a vrazil Katre nôž do srdca. Celá dedina sa zmohla len na jeden prekvapený nádych.

Panička sa spokojne posadila. Bolo dokonané, malo ju to očistiť. Potvrdiť klamstvá, ktorým dávno sama uverila.

Pravica mi vystrelila spravodlivým hnevom. Ukazovák a prostredník mierili predstaviteľke moci každý na jedno oko.

„Pomóc!“ vystrašene si zakryla tvár ešte pred chvíľou taká hrdá sudkyňa. „Moje oči, nič nevidím!“

„Uteč,“ priskočil ku mne Jacko, katov pomocník.

Ja? Uteč? Prekvapene som k nemu zdvihla zrak.

„Uteč, lebo dopadneš horšie ako Katra.“ Schmatol ma za ruku a zhodil z pódia.

Dopadla som na štyri ako zviera a vylakane sa poobzerala.

„Bež!“ nabádal ma naliehavo.

Ludia, postávajúci naokolo, vytvorili uličku. Aj oni si mysleli, že bude lepšie utekať.

Ale kam? Veď ja sa vo svete nevyznám. Nanajvýš na paši za kravami. A za panskou lúkou, kde sa mi kedysi zatúlala Malina. Mlieka dávala málo, zato bežať vedela, taká to bola pretekárska krava.

***

„Bež lesom, kým sa nedostaneš z kraja,“ s plačom ma z domu vyprevádzala mama, podávajúc mi kapsu a uzlíček s jedlom na cestu. „Nemôžeš tu ostať,“ už sa jej pre vzlyky ani rozumieť nedalo. Tvár si schúlila do zástery a usedavo sa rozplakala. Koľkokrát ma napomínala?! Teraz už nevyčítala. Bolo neskoro. Prineskoro na akékoľvek poučanie.

S uzlíčkom v rukách, kapsou prehodenou cez plece, zastala som vo dverách ako poleno. Predsa nemôžem len tak odísť!

„Poď,“ otec ma zobral popod rameno a mlčky odtiahol do lesa. „Ale utekaj! O chvíľu ťa u nás budú hľadať. Získaš čas. Potom určite pôjdu prečesávať les. Panička ti neodpustí, nemá zľutovania. Nech ťa Boh žehná,“ bozkom na čelo sa so mnou rozlúčil a otočil sa na odchod. Musí toho ešte toľko zariadiť. Pokúsi sa ich zmiasť. Ponáhľal sa.

Odrazu zastal a obrátil sa ku mne, oči mu planuli strachom. „Len ozaj utekaj, nech ťa nijako nenájdu!“

Zúfalá, opustená, premohli ma obavy. Zarazená myseľ by sa nepohla z miesta, našťastie nohy mali viac rozumu a pustili sa do behu.

Keby ma grófkini ľudia chytili, zle by som dopadla. Nikto nedokáže prázdnyimi rukami uhasiť hranicu. Ani prehovoriť vietor, aby to urobil. Dnes vôbec neviaľ.

Černičie a bodliaky za mnou načahovali pazúry, stromy akoby mi skákali do cesty. Po každom páde, som sa dvíhala a ako šialená pridávala zasa do kroku ledva lapajúc po dychu. Krk mi šlo vykrútiť úsilím vidieť aj dozadu, uši pri každom šuchnutí odhaľovali prenasledovateľov. No nebol to dupot nôh, čo mi naháňal strach. To vlastná krv sa mi tak hlasno rozprúdila, až bubnovala do žíl.

Nikto sa neobjavil.

Pohltil ma hustý les, až som nemala potuchy, kam sa stratilo známe okolie. Domov, teplo, pri ktorom sa človek rád zahreje, sa mi vzdalovali. Vrátiť sa nemôžem. Možno už nikdy.

Často sme sa radili, čo budeme robiť, keby sa voľačo prevalilo. Kto mohol tušiť, že sa ozaj prevalí?! Rozprávali sme, čo by – keby, a predsa sme to nemysleli vážne.

Kam sa podejem? Vyhýbať sa ľuďom, to sa dá? Ako budem žiť v neznámom svete?

Temnota sadala do korún stromov a spúšťala sa kmeňom ku koreňom. Oči ma zrádzali, nedokázali rozoznávať šedé si-

luety, ktoré ma obklopovali. Zastaviť a bližšie sa im prizrieť, na to mi odvaha nestačila.

Získam čas. Potme ma hľadať nebudú a nad ránom už budem ďaleko. Poháňala som sa myšlienkami, podchvíľou sa obzerajúc a načúvajúc, či ma niekto nesleduje.

Neznámo sa tvárilо vrúcne, otváralo náruč.

„Tu ťa nikto nenájde,“ šepkalo.

Lenže zlostné konáre sa mi zamotávali do vlasov a temné tiene ma prenasledovali. Zastali vždy, keď som sa obzrela, že ich prichytím.

Nedaleko zazurčala voda z horského pramienka a pripomenula mi, že mám smäd. Vyprahnuté pery sa zliepali dohromady a hrdlo ma až bolelo pri každom pokuse prehltnúť. Sediac v machu na skalke som si trochu vydýchla a uvedomila, ako ma bolia nohy. Mesiac sa zrkadlil na vode stekajúcej po kameňoch a spolu s ňou sa strácal v útrobach zeme.

Osviežený jazyk sa odlepil od podnebia, v bruchu zaškvákalo. V batôžteku od rodičov sa našla trocha chleba aj syra a... zlatky. Vedeli, že sa to prevalí, vždy mi odkladali.

Lenže, čo ďalej?! Dievka sa predsa nemôže potulovať po lese! Ba ani v dedine či meste nevzbudzuje dôveru osamelá.

Únava mi ustlala na machu.

***

Prebralo ma zapraskanie konárov. Nejaké zviera si zrejme chcelo nepozorované obzrieť votrelca, ktorý sa zložil pri prameni. Vystrašení sme ostali obaja.

Bolo načim pobrať sa ďalej. Tento raz myseľ plná sily velila na pochod, nohy sa odmietavo váľali v machu.

Ďalšie zapraskanie obďaleč ich prehovorilo. Na stretnutie s grófkínymi ľuďmi nebol správny čas.

Hustý les sa za bieleho dňa javil oveľa priateľskejšie. Šumel vo vetre a spev vtákov sa rozliehal široko–ďaleko. Zeleň na vôkol skoro upokojovala. Kráčalo sa ľahko, až hlad ma zasa prehovoril zastať a pojesť niečo zo zásob od rodičov.

Napriek tomu mi strach z prenasledovateľov neschádzal z mysle a pokojné chvíle znepríjemňoval.

Lesom by sa na koňoch hádam nepreháňali. No stačilo by, keby pustili psov. Takéto a podobné myšlienky ma vyhánali na cestu.

Horský potok mi prišiel práve vhod. Prebrodila som sa ním hore prúdom a jedným veľkým skokom sa dostala na skalnatý breh. Výstup ďalej do skál mi uštedril zopár škrabancov, na vrchole som sa zložila do trávy a nechala slniečko, nech mi presuší zmáčané sukne.

Nebolo to bezpečné miesto. Našťastie sa mi za chrbtom ponúkal hustý les ako úkryt.

Keď temnota začala ukrajovať z prívetivých zelených farieb, zmohlo ma hneď niekoľko nepríjemných pocitov. Smäd, slabosť a strach. Každé zašumenie v korunách znelo ako zurčanie vody. Vlastným ušiam som prestávala veriť. Že skutočne vidím prameň mi došlo, až keď som doň stúpila. Po niekoľkých výdatných dúškoch som sa zvalila na chrbát, moje vedomie sa zahmlilo a pustilo sa vznášať v snoch.

***

Prebudili ma podivné zvuky.

Kňučanie.

Niektu tu trpí, vzdychá a skuvíňa!

Čierne chmáry noci rozohnala svieža zeleň a štebotanie vtáčikov ma opäť posmelilo. Odvážne som sa vybrala za zvukom.

Ležal zvalený v tráve, celý od krvi. Veľký biely ovčiarsky pes. Teda bol by veľký a určite aj biely, keby sa mu zadná časť tela nestrácala v krvavej kaši. Nie nadarmo sa hovorí – psí život.

Vrátila som sa k prameňu nabrať mu trochu vody do dlaní, aby sa osviežil.

Rád ju prijal.

Potreboval by ošetriť, lenže tu mu ja nepomôžem. Zranenia vyzerali priveľmi vážne. Hádám by aspoň zosilnel, keby niečo zjedol.

V uzlíku od mami zostal kúsok syra.

Pohrdol ním, len si bolestne vzdychol. Olizol sa, stiahol jazyk a na chvíľu zavrel ústa.

Mäsový vývar, keby mu niekto podal. Mama vždy robila vývar, keď bolo so mnou zle. Les je plný zveri, isto by sa dalo čosi uloviť. No ja som v živote nelovila. Ani nemám zbraň.

Porozhliadla som sa po sviežej zeleni navôkol. Tvárila sa žičливо, akoby sa ponúkala. Ale liečivé byliny, ktorými sa les obýčajne hemží, sa mi schovávali.

Zájsť ďalej, opustiť nešťastníka v najhoršom, mi pripadalo nevhodné.

Ryšavá veвериčka poskakovala kmeňom stromu do koruny.

Povzdychla som si, *aj vývar z veveričky by možno stačil*. Len ako donútiť veveričku, aby padla mŕtva? Chytiť ju nechytím, je rýchla. Luk a šípy by sa zišli.

Spomenula som si na Jacka. Mával luk a šípy. S radosťou sa predvádzal ako tichá smrť, keď sme sa túlili lesom. Pred smrťou mal rešpekt, hoci pohľad na zomieranie mu nevedil.

Preto sa stal pomocníkom kata. Považoval sa za vykonávateľa spravodlivosti. Nevyčítal si, čo ľuďom spôsobuje. Ani zvieratám.

Neuvážené čarovanie ma pripravilo o domov a zrejme navyď vyhnalo z dediny. Tak prečo neskúsiť čarovať uvážene?! Teraz už môžem, prenasledujú ma tak či tak.

Vytvorila som ilúziu luku a šípu a zdvihla ich zo zeme.

Prehli sa ako motúzy. Nebolo to správne. Vedieť, že sú z dreva, nestačí. Tu moja znalosť zbraní končí. Štruktúra dreva, napnutie luku, s tým som nemala žiadne skúsenosti. Predmety nestačí namaľovať do priestoru, bolo by potrebné naplniť ich obsahom.

Bez štúdia mi neostávalo iné, len privolať si Jackove zbrane tak, ako viem. Zacítim ich, ak sa na ne sústredím.

Moja myseľ sa za nimi vybrala a snažila sa ich zachytiť. Jacko ma brával na lúku a dovolil mi dotknúť sa ich. Dotyk mi zostruje zmysly. Zanechá vo mne stopu, potom stačí spomenúť si. Možno sú veľmi ďaleko, dokonca prídaleko. Možno to vôbec nedokážem a nedovolám sa ich. Ale aspoň sa pokúsím.

So zavretými očami sa lepšie sústredím. Moja vôľa volala Jackove zbrane na pomoc.

Dokázala som to! Luk aj šípy sa mi ocitli v dlaniach, ktoré ich reflexívne zovreli.

Teraz nimi ešte niečo trafiť.

Pes plytko dýchal, nevyzeral dobre. Pomoc by sa mu zišla. Vysedávať pri ňom a dúfať, že sa nejaké zviera samé nabodne na šíp, by bolo príliš trúfalé. Zvolávať zvieratá čarami, by nemuselo dopadnúť najlepšie. Ešte stále mohli pribehnúť grófkine psy a pustiť sa nielen do mňa, ale aj do môjho nového priateľa. Pár chvíľ sám vydržím, veď sa k nemu vrátim.

Schovaná v tráve som vyčkávala na pohyb. Jacko ma tak učil. Sústrediť sa na zvuky a vystreliť v pravej chvíli.

Jemu sa to hovorí, sústrediť sa, on býval vždy trpezlivý.

Sústredenie by malo byť rýchlo odmenené, inak sa predsa nedá udržať!

Tu sa pohne konár vo vetre, tu tráva. Ako má človek vedieť, na čo pozornosť zamerať a na čo nie?!

Nestihla som zareagovať telom, predbehli ho myšlienky. Vždy sú rýchlejšie. Len niečo zašušľalo v kroví predou mnou, už moja myseľ poslala šíp do tela, ktoré zrak ešte nezbadal.

Velké šťastie, že úlovkom bola srna. Mohol to byť človek.

Ulovila som srnu!

Lovecký úspech, hoci dosiahnutý nevedomky, ma uspokojoval. Na duši ma hrial pocit, že možno v lese nebudem taká bezbranná. Možno sa o seba predsa postarám.

Teraz nastala tá horšia fáza. Srnu bolo potrebné vyvrhnúť, stiahnuť z kože a naporciovať.

Zabíjačky bývali na dedine spoločenskou udalosťou.

Keďže ma naši neustále chránili pred svetom, zúčastňovala som sa ich zriedka. Pomoc by sa mi zišla. Keď nie pre iné, tak preto, že srna bola naozaj ťažká. Ako ju dostať k psovi? Celú ju ani neodtiahnem, ani nespotrebujem, pokiaľ som kvôli mäsu nemala ostať na mieste aspoň týždeň.

To by si aj grófkine psy pochutnali. Ale na mne.

Spomienky na prenasledovateľov mnou zatriasli. Nielen môj pach, ale aj pach krvi by ich mohol prilákať.

Aké čary použiť, aby ma nenašli?

Nič mi nenapadlo.

Najlepšie bude, čím skôr sa vydať na cestu a odísť čo najďalej. Ale už som nedokázala raneného psa ponechať svojmu osudu.

Pohľad mi znovu padol na srnu. Stiahnuť ju z kože a...

Čím?

Svoj nôž, ostrý ako britva, Jacko miloval. Nosil ho stále so sebou a odkladal zriedka.

Ten mu zobrať nemôžem, ani na chvíľu. Všimol by si, že mu chýba. Možno by sa nenahneval, spomenul by si na mňa. No pripadalo mi to nesprávne.

Otcov nôž je síce tupý, vždy bol. Veľmi ho nepotreboval a nestaral sa oň. O to zložitejšie bude, použiť ho. Ale nebude mu chýbať. Nemôžem byť priberčivá, nemám na výber.

Vyčerpaná predošlým čarovaním som s trasúcimi sa rukami s kožou strhávala aj kusy mäsa. *Mama by sa hnevala, tolká škoda!*

Lenže v lese nič nevyjde navivoč, čo nezožerie pes, nájde si lesná zver.

Pes sa od surového mäsa odvrátil a bolestne si povzdychol.

Ani ja by som to nejedla.

Smädný je! Nabráť za priehrstie vody zvládam bez problémov, od smädu neumrie.

Kým olizoval moje vlhké dlane, špekulovala som nad tým, čo s mäsom. *Ako ho uvariť skôr, než sa mi do neho naložia muchy?*

Strýko Vincko chodieval po dedinách na zakáľacky. Bol vyhľadávaným špecialistom na všetko okolo prasata. Varievali potom krvavú kapustnicu vo veľkom čiernom hrnci. Na boku bol odretý, po bokoch mal dve ušká...

Ilúzie mi nejdú! Rodičia mi nikdy nedovolili niečo si vyčarovať. Hrniec sa síce objavil, presne podľa mojich predstáv, ale keď som k nemu podišla bližšie, bol to len kus plechu. Nemal hĺbku, rovnako ako moje čary.

Od zlosti som do neho koplá, akoby on bol na vine, že sa v ňom nedá variť.

No nemôžem sa takto ľahko vzdať. Ktovie, ako dlho budem v lese odkázaná sama na seba?!

Vrátila som sa k strýkovmu hrncu vo svojich spomienkach.

Mal modré vnútro. Bledomodré, bol smaltovaný. Často som ho v rukách nedržala, dospelí nás deti od neho zahánali, aby sme sa neobarili. Len jeden jediný raz.

Počúvol moje volanie, *potvora jedna plechová! Ktovie, komu bude chýbať? Ku komu sa asi dostal po strýkovej smrti?*

Naplnila som ho vodou, naložila mäsom, koľko vošlo a pripravila si pahrebu. S ohňom problému nemám, stačí si spomenúť na Katru, jej smrť mi zmenila život. Hneď vo mne planie spravodlivý hnev. Lenže môj hnev aj vidieť, nie ako to bežne býva. Z ruky mi vystrelil ohnivý lúč. Olizol polená a roztancoval sa na nich. Dvomi väčšími kameňmi som hrniec podložila.

Pach dymu mi pripomenul, že ma možno hľadajú. Mohli by ma podľa neho nájsť.

Veď nech nájdu! Nebudem taká bezmocná! zastrájala som sa v duchu. *Viem strieľať z luku!* Pohľad na miesto, kde som zbrane odložila, ma vyviedol z omylu. Ostalo prázdne.

Privolané predmety nikdy dlho neostávajú. Samé sa snažia naprávať, čo som čarami narušila a vracajú sa domov.

Budem si na hrniec musieť dávať pozor, aby sa mu nezachcelo zobrať nohy na plecía. Aby niekto iný nevyjedal moju dobrotu.

Stráženie privolaných predmetov je zložité a vyčerpávajúce kúзло. Musela som ho podchvílou kontrolovať.

Vývar už rozvoniaval doširoka-dodaleka, bolo potrebné premyslieť, ako s ním naložiť. Alebo skôr, do čoho ho naložiť. Vyjedať za horúca sa mi nepozdávalo a vyčkávať, kým celý vychladne, by mohlo trvať pridlho.

Misku som stiahla z domu – žufanku od richtárky – tá je väčšia než naša. Nabrala som vývaru a nechala ho ochladiť na prameni.

Netrvalo dlho a dobitý nešťastník mohol vychutnávať prvé dúšky.

Olizol sa, keď som mu ním natrela pysk. Olizol sa a zdvihol hlavu, aby sa napil. Pomaličky vylízal misku a spokojne zaspal.

Ešte niečím vymyť rany by sa mu zišlo a môj dobrý pocit mohol byť zavŕšený.

Z mysle som natiahla nitku k strýkovmu hrncu, aby neušiel a vybrala sa na lúku porozhliadnuť sa po okolí.

Nitka ma zopárkrát nepríjemne potiahla, strážiť si požičané je otravné. Vyžaduje to sústredenie, alebo aspoň rýchle zachytenie predmetu, keď sa snaží odtrhnúť.

Všade navôkol sa rozprestierali lesy, samé kopce a medzi nimi údolia. Nikde ani domček, nič známe.

Našťastie pre psa, našla som kvietky repíka. Sušiť ho hádam nemusím v prípade tiesne. Zaparila som ho v hrnčeku, v takom, v akom mama prevárala mlieko pre brata, keď bol menší. Dnes už ho nepotrebuje. Tak mi hádam odpustia, že zmizol.

Keď vychladol na vlhkých kamienkoch od prameňa... Pes aj tak nespal pokojne. Stále sa preberal a vzdychal, zaliala som ho repíkom. Možno by aj ušiel, keby mohol. Pokorne pretrpel moju prvú lekciiu samostatného liečenia.

Sadla som si vedľa neho a modlila sa k Bohu. Nech uchráni jeho nešťastný život. Nech jemu aj mne dá ešte šancu.

***

Zotmelo sa. Na strach mi neostávalo dosť síl a prítomnosť psa mi dodávala odvalu. Pociť, že nie som úplne opustená, ma posmelil. Na dvoch už si len tak niekto netrúfne.

Oči mi klipkali, hrniec ma neustále preberal pokusmi vrátiť sa domov.

Ráno ma zobudilo kňučanie. Môj pes bol zrejme hladný a práve sa pokúšal postaviť a zaobstarať si potravu sám.

Mäsová polievka na noc zostala, priniesla som mu z nej v bratovej miske. Tú bolo potrebné znovu privolať.

Nechal sa obsluhovať ako pán a potom zaspal. Rany sa mu očividne hojili, v prostredí presiaknutom mágiou by to nemuselo byť také zvláštne.

Len aby ma podľa nej nenašli aj prenasledovatelia!

Ale bežní ľudia mágiu zrejme necítia, hoci na nich pôsobi. Mala by som to pustiť z hlavy a problémami sa zaoberať, až keď nastanú.

Vývar, ktorý tak chutil môjmu psovi, mi vôbec nešiel do žalúdka. Niekoľkokrát ma z neho naplo. Darmo je, najväčšmi mi chýbala soľ. Veď sa aj hovorí, že je nad zlato. No z niečoho žiť musím!

Prinútila som sa vypiť aspoň zopár glgov. Kuchárka v núdzi zo mňa nebude. Čo stačí môjmu psovi, je pre mňa primálo. Ostanem liečiteľkou, tu sme spokojní obaja.

Pokojne spal, akoby sa nikam neponáhľal, akoby nikam nemal namierené.

Na rozdiel odo mňa. Ponáhľam sa neustále, a nevedno kam.

Prestrašená duša sa ozvala s krikom: „Už sa pohni ďalej, z najhoršieho je vonku. Nájdu Ťa!“

Lenže nedokázala som len tak opustiť štvornohého kamaráta. Upla som sa na neho, na jedinú blízku bytosť.

Po ďalšom repíku a výdatnom spánku sa zdvihol. Od radosti sa mi z hrude vydral šťastný výkrik, prisadla som si k nemu.

Olízal ma, zavrtel chvostom a utiekol preč.

V nemom úžase som sledovala, ako sa stráca v lese. Nemohla som uveriť, že ma len tak opustil!

Ale možno má niekoho, komu na ňom záleží. Niekoho, kto ho má rád a netuší, čo sa mu stalo. Trápi sa pre neho.

Prišlo mi to ľúto. Chcela som, aby patrilo mne.

Sklamaná som sa vybrala na cestu. Predsa len budem putovať svetom osamote. Vlastne musím byť vďačná, veď som si želala, aby sa vyliečil, nie, aby navždy ostal so mnou.

***

Deň sa vliekol. Bez spoločníka mi odrazu bolo otupno. Chýbal mi cieľ. Zachraňovanie zraneného bolo príjemným spestrením na úteku, dávalo môjmu blúdeniu zmysel. Posilnilo ma. Teraz sa mi zasa predostrela otázka, čo ďalej so životom.

Ako dlho budem ešte takto unikať?

Pravda, grófka vďaka svojej „milej“ povahe, nemala po okolí veľa priateľov a ľudia by mi skôr pomáhali, ako ma udávali, ale ešte som nemala odvahu zostúpiť do doliny overiť si svoje predpoklady. Hoci spoločnosť mi chýbala. Kvárila ma mlkva samota. Rozprávať sa so stromami? Isteže, šlo by to.

Zastala som pred borovicou, hrdo sa týčiacou do neba.

„Ako je dnes krásne.“ Tak sa obyčajne začína rozhovor s neznámymi ľuďmi.

Borovica zašumela namiesto odpovede.

Och, čo tu stvárať?! Rozbehla som sa lesom zúfalá. Ani prenasledovatelia by mi nepripadali takí strašní, keby ma v tej chvíli oslovili. Potrebovala som počuť ľudský hlas.

„A čo tu takto sama?“ pýtala som sa vymyslenej starenky – dobráčky.

„Utekám pred grófkou,“ chcela som k nej byť úprimná. Vedela som, že jej môžem dôverovať.

„Grófke by ľudia nepomáhali,“ prešla rovno k veci starenka.

„Isteže. Dalo by sa predpokladať, že ľudia by grófke nepomáhali. Ale pomáhali by čarodejníci?“ musela som trochu naštrbiť jej istotu, lebo s ľuďmi je ťažko. „Kam až zašiel chýr o dievčati, ktoré holými rukami uhasilo oheň na hranici?“

Na to starenka nemala odpoveď.

Kolko dní sa mám túlať po ťažko prístupných končinách? pokračovala som s otázkami v hĺbke svojej mysle.

Prichádzali k nám z diaľav neveriteľné chýry.

A čo ak sú pravdivé? Legendy o ľuďoch, ktorí sadia do snehu a orú kamene? A v noci sa menia na zvieratá?

Únava mi spleťala nohy, myšlienky sa uberali úplne nečakanými smermi. Ako ľudia z kameňa drvila kamennú múku a pečú kamenný chlieb.

Les sa zmenil. Zhustol. Nebol taký šťavnatý, už hodnú chvíľu som nenarazila na žiadny prameň.

Na zemi ležal bůtľavý peň, zložila som sa naň.

A prebralo ma až ranné čvrikanie vtákov.

***

Vrátil sa môj pes. Nečakane vybehol spoza kríkov, obaja sme skákali od radosti.

„To si ma potešil. Už som sa bála, že ťa nikdy nevidím,“ hladila som jeho biely kožuch. Po krvavých ranách neostala ani stopa.

Som dobrá liečiteľka! Len si musím viac veriť.

Hoci, pravdupovediac, o chorobách nemám ani potuchy a čarovanie používam chaoticky, mám schopnosti a dokážem s nimi zázraky. *Záchrana života je predsa zázrak, nie?* Ešte na sebe popracujem.

„Budem ťa volať Filip,“ oznámila som nemej tvári.

Na súhlas ma olízal po líci.

„Budeme putovať spolu, a keď budeme v bezpečí, zídeme medzi ľudí. Zoženieme si niečo pod zub,“ vysvetľovala som mu. Nebola to práve komunikácia, ktorá mi najviac chýbala, ale prišlo mi to stále rozumnejšie ako sa rozprávať sama so sebou.

Pridal sa ku mne, asi zabralo moje prehováranie. Pobehoval väčšinou skôr okolo mňa než priamo so mnou, často odbiehal, aby ma o pár chvíľ s radosťou našiel, ale mne taká priazeň stačila.

Nazbierala som huby. Život je zmena a žalúdok zmenu potrebuje.

„Filip, kde si to zobral?“ šokovaná som hľadela na druhu, ktorý v papuli nedržal nič menšie než bažanta.

Poslušne ho pred mňa zložil.

Škoda, že nevie šklbať. A niekto by ho mohol aj vypitvať. Ale darovanému koňovi...

Najskôr som plánovala, že si zasa zavolám hrniec. Keď ale zvážim, že neviem, komu teraz patrí, nebudem naďalej riskovať. Ak im zmizol raz, môžu si pomyslieť, že zabudli, kam ho naposledy položili. Keby mizol častejšie, možno by si spomenuli na mňa.

Otec mal doma ražeň, radšej použijeme ten.

Oheň mi ide doslova od ruky. Asi bude niečo ako moja špecialita.

Sadla som si k ohňu a s radosťou otáčala bažanta, aby sa prepiekol z každej strany. Filip si prisadol ku mne, oprel sa mi o bok.

Hľadeli sme do plameňov, každý hútal o svojom.

Prehúťali sme sa do spánku.

Keď som sa prebudila, bažant ležal na kameni opečený. Rošt sa asi vrátil domov, nemal ho kto strážiť. Oheň v pahrebe neškodne tlel.

Podozrievavo som sa zahľadela na Filipa.

Spal stále opretý o mňa.

Zdvihla som hlavu a nenápadne sa poobzerala, započúvala sa do zvukov okolo, ale nič iné, len zvuky lesa sa mi ozývali v ušiach. Začnem veriť na duchov.

Alebo som sa zobudila a bažanta zložila, len si to nepamätám? Už ako malej sa mi podobné príhody stávali.

Posadila som sa. Filip sa radostne olizol, vie presne, kedy vstávať. Netrpezlivo hľadela z bažanta na mňa, priam akoby ho-